

Edicions del País Valencià, S. A.
Avda. del Baró de Càrcer, 40, 13a.
46001 València-1.
Tel. (96) 352 48 69.

Provença, 324, 2n.
08037 Barcelona.

Impremta 1, pral.
07001 Ciutat de Mallorca.

**President del Consell
d'Administració:**
Rafael Mansanet.
Conseller Delegat:
Eliseu Climent.

Director:
Francesc Pérez i Moragon.
Redacció:
Adolf Beltran, Ferran Torrent, Vicent Partal,
Vicent Martí.

Documentació:
Enric Bellveser.
Correcció lingüística:
Vicent Sanchis.
Delegacions:
Xavier Andrés i Nadal Escrig (*Castelló de la Plana*).
Mercè Ibarz (*Barcelona*).
Miquel Martínez (*Alacant*).
Josep Rosselló (*Ciutat de Mallorca*).

Fotògrafs: Francesc i Ciscar, Vicent Gamir, Pau
Barceló, Francesc Cutillas.

Disseny i maquetació:
Casanova.
Logotip: Josep Hortolà.
Foto portada: Jordi Vicent.

Publicitat: Albert Peiró i Ortiz.

Impressió i fotocomposició: Foco-Berthe.
Cambrils, 8. València. Tel. 365 61 00.

Col·laboradors: Joan Fuster, Vicent Ventura, Julià
Garcia Candau, Manuel Vicent, Ramon Barnils, A.
Solé, Joan F. Mira, Amadeu Fabregat, M. Vázquez
Montalbán, Oriol Domingo, Ernest Udina, Josep V.
Marqués, Quim Monzó, Ignasi Riera, Josep Iborra,
Josep Piera, Ricard Blasco, Enric A. Llobregat,
Francesc de P. Burguera, Jaume Fuster, Jaume
Lorés, Antoni Serra, Josep M. Uompart, Gabriel
Janer Manila, Isabel C. Simó, Manuel de Pedrolo,
F. Yvars, Vicent Aleixandre, Bernat Capó, J. J. Ro-
vira, Alfons Llorenç, Josep Aleixandre, Santiago
Pey, Manuel Costa, Maria Angels Ull, Jordi Bigas,
V. Soler, M. A. Capmany, Manuel Pérez Montiel,
Emèrit Bono, Equip d'Estudis Urbanístics, Josep
Lacreu, Josep Pitarch, Manuel Bernardos, F. Gar-
cia Herraiz, J. V. Aliaga, Guillem Rausa, A. Garcia
Hernández, Joan Rendé, Joan B. Culla, Josep M.
Espinás, Francesc Signes, Elena Merino, Salvador
Vercher, Vicent Marqués, Pilar del Burgo, Joana
Escubedo, Biel Mesquida.

**Direcció, redacció, administració, publicitat i
subscripcions:** Avda. Baró de Càrcer, 40, 13a.
46001 València. Tel. 352 48 69.
Dipòsit legal: V-853-1984.

EL TEMPS és un setmanari independent que res-
pecta la llibertat d'expressió dels col·laboradors.
L'opinió de la revista queda només reflectida en
els articles editorials.

Des del Temps

¿Reagan?

Coincidint amb l'aparició d'aquest número de EL TEMPS s'hauran celebrat les eleccions nord-americanes. No podem saber, doncs, quin serà el resultat, si bé tot sembla indicar que la victòria recaurà en el candidat republicà Ronald Reagan.

Des d'una colònia, aquesta perspectiva no és gens simpàtica, malgrat tots els somriures pre-electoralis que hem vist fer a Reagan. El que serà el nostre futur, podem llegir-ho, també, en el rostre d'aquest personatge

i en el seu programa electoral. I no podem tancar el llibre.

Reagan ha promès als seus conciutadans tota mena de felicitats en el millor dels mons possibles —que, com sap tothom, és Amèrica del Nord. A la resta dels habitants de la «sagrada àrea del dòlar» també els ha promès algunes coses, de forma explícita o implícita. Per exemple, que la tensió no disminuirà, sinó que més aviat s'agreuja.

Allò que fa mal no és que Reagan siga com és. La llàstima és que tants nord-americans li donen el seu vot.

¡Fraga!

Manuel Fraga ha estat a València, per a prendre part en un míting realitzat, potser, amb la pretensió de donar aire de pau als problemes interns d'un partit tan ple d'embolics com si ocupàs el poder.

Ara, ¡tots els problemes del món que fossen com aquests! Els militants d'Alianza Popular poden estar ben tranquils; una de les característiques més remarcables de la personalitat del seu líder és aquesta: Manuel Fraga Iribarne sempre té raó.

I això, com el lector comprendrà, crea una tranquil·litat enorme. Perquè no és aquella cosa eventual de tenir raó un dia o altre. No, Manuel Fraga, com Mussolini, *ha sempre ragione*, en una continuïtat perfecta que exclou l'error. No és només encertar-la ara. És també haver-la encertada ahir i despús-ahir i la vespra. Sempre, des del dia venturós en què va nàixer, el 23 de novembre de 1922.

Gràcies a aquesta virtut rara, el dirigent «popular» pot considerar —i de fet considera— que cada canvi de

la seua carrera política és plenament justificat. Són canvis irreprotxables. Això de «ja ho deia jo» forma part d'una filosofia política que Fraga encapçala —no podia ser altra-
ment— amb el número u.

Uns dies abans de venir a València, Fraga ha declarat —naturalment, parlant dels «altres»— que «en tota la història hi ha hagut polítics que la gent ha considerat enganyosos». Això d'enganyós és molt elàstic. Tant pot significar decebedor com simplement fals. De qualsevol manera, és una qualificació de caire negatiu, com totes les que Fraga ha aplicat, també sempre, als seus adversaris polítics.

S'entenga com s'entenga, potser convindria que Manuel Fraga començàs a veure's com el que és realment: també un polític enganyós, poc clar, malgrat les seues aparences de franquesa (ai, ¡franquesa!) i de claredat.

Amb una biografia política com la que ell té, una mica d'humilitat no va malament a ningú.

Francesc Pérez i Moragon